

R. 38.361

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 48 / III Legislatura / Període intermedi

Dimecres, 24 de gener de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió de la Diputació Permanent

SUMARI

S'obre la sessió a un quart d'una del migdia i quatre minuts.

Sol·licitud de convocatòria del Ple del Parlament, d'acord amb l'article 53.1.4. del Reglament (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Saura (IC) (p. 2206).*

Posició dels grups: *I. Sr. Casanovas (M) (p. 2207), I. Sr. Perea (P) (p. 2207), I. Sr. Clotas (S) (p. 2207) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2208). L'I. Sr. Saura (IC) (p. 2210) i l'I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2211) intervenen per al·lusions. L'I. Sr. Clotas (S) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2211).*

Votació: *rebutjada per 3 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció (p. 2211).*

S'aixeca la sessió a la una del migdia i quatre minuts.

SESSIÓ DE LA DIPUTACIÓ PERMANENT

La sessió s'obre a un quart d'una del migdia i quatre minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon. Assisteix la Mesa l'Oficial Major.

Ordre del dia

Punt únic: Sol·licitud de convocatòria del Ple del Parlament, d'acord amb l'article 53.1.4 del Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

S'ha convocat aquesta sessió de la Diputació Permanent a petició de tres grups parlamentaris —el d'Iniciativa per Catalunya, el Popular i el Mixt— i de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya per tal de considerar i, si s'escau, acordar la convocatòria del Ple del Parlament.

Té la paraula un diputat representant d'un dels grups sol·licitants de la sessió: té la paraula l'Ilustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, els tres grups sol·licitants del Ple extraordinari per tal de nomenar una comissió d'investigació hem fet aquesta petició convençuts que el tema concret que fa referència a les possibles irregularitats en el tema de la concessió dels casinos i la possible implicació d'irregularitats en relació amb altres membres del partit del Govern o, fins i tot, relacionats amb altres empreses, amb altres administracions, dir que possiblement només això, la presentació d'una querella en relació amb aquests temes, en altres països, en altres parlaments, dona lloc immediatament a la comissió d'investigació per aclarir aquest tema.

En aquest cas, el nostre Grup, des de la responsabilitat que en tots aquests temes hem denunciat, hem investigat, però mai —mai— el nostre Grup parlamentari ha calunniat o ha difamat en relació amb aquests temes... Per tant, ho diem des del que ha estat la nostra trajectòria política en aquests temes, que, en definitiva, es tracta d'investigar allò que pugui ser sospitos o que hi pugui haver determinades proves en relació amb possibles irregularitats, però també amb l'objectiu final de fer transparent, totalment transparent, qualsevol tipus d'implicació o de gestió de la qual es pogués desprendre algun tipus de manca d'honorabilitat per a qualsevol institució o per a qualsevol persona.

Possiblement —hi insisteixo—, la presentació de la querella, en la denúncia inicial de la qual —segons aquesta querella— hi ha multitud de delictes, o hi pot haver multitud de delictes, hi insisteixo, només amb això possiblement estaria motivada la petició d'un ple extraordinari per tal, simplement, de fer, de constituir una comissió d'investigació.

En aquest cas, al nostre parer, hi ha altres motius que condueixen a la necessitat d'aquesta comissió d'investigació. La primera és —i, aquesta, es pot dir que és un tema subjectiu— que, al nostre parer, tot el tema de l'anterior comissió d'investigació, que no va resoldre, al nostre parer, no va anar al fons de totes les qüestions que estaven pendents; que avui, en una part —tampoc entraré en discussió si més gran o més petita— de la societat catalana hi continua havent l'opinió que en aquest tema, des del Parlament de Catalunya, no s'ha anat al fons i, fins i tot, tot això passa en un moment polític on el tema del tràfic

d'influències, de possibles irregularitats lligades a l'Administració, possiblement —hi insisteixo—, des de l'adveniment de la democràcia, estem en un moment, a Espanya, on aquest és un tema especialment delicat, especialment sentit, i on avui les acusacions o les hipòtesis de possibles irregularitats no només van contra determinades persones o determinats partits, sinó que el nostre Grup entén que avui hi ha una sensibilitat i una opinió important, a la població, que afecta la base del sistema democràtic català i espanyol.

En aquest sentit, entenem que totes les institucions —per tant, el Parlament de Catalunya, però el Parlament espanyol en allò que afecta el Parlament espanyol— han de fer un doble esforç, situant com a objectiu fonamental tornar l'honorabilitat a les institucions. Ja sé que es pot dir clarament que, jurídicament, no s'ha perdut honorabilitat perquè avui no s'ha demostrat res, però creiem que farem políticament un mal servei si ens neguéssim —el Parlament espanyol, el Parlament català— a nomenar comissions d'investigació que aclareixin o demanin responsabilitats d'aquelles qüestions que avui estan en el si i en el mig de les preocupacions de l'opinió pública espanyola i catalana.

He de dir, també, que pràcticament tots els grups d'aquest Parlament hem denunciat contínuament que aquest és un parlament on sovint els temes importants que preocupen la població no van al Parlament, no es discuteixen en el Parlament. Crec que, en convocar un ple extraordinari per fer una comissió d'investigació, i fer-ho amb una certa urgència —amb una certa urgència—, també ajudariem a la recuperació de la importància del Parlament de Catalunya pel que fa a aquells temes que preocupen especialment la població.

Jo, en aquesta intervenció, no he volgut fer un tipus d'intervenció que situés tots els possibles dubtes, totes les denúncies —malgrat que han estat retirades— que farien possible o que demanarien la comissió d'investigació. Simplement dir —hi insisteixo— que, d'una banda, des del fiscal, s'està continuant la investigació; que, d'altra banda, més enllà d'això, avui està en joc, en perill —hi insisteixo—, tot el sistema polític d'aquest país —avui, més que mai, molta gent diu que tots fem igual, que tots els partits polítics fan igual—, i que, en aquest sentit, nomenar una comissió d'investigació que, de manera ràpida, de manera no eterna, vegi si de veritat es poden aportar proves que determinin la possibilitat d'irregularitats, de delictes, i fins i tot de no-delictes, però de qüestions políticament condemnables, aquesta és la resposta que el Parlament de Catalunya hauria de donar.

Per acabar, diguem que hi ha, que s'utilitzen dos arguments, per dir que no a això. Un, que aquesta comissió possiblement no seria eficaç, i no seria eficaç perquè ja hi ha una determinada experiència històrica i una determinada majoria: donar per bo aquest argument seria tant com, d'alguna manera, desqualificar el paper del Parlament; nosaltres creiem que ningú pot fer, a priori, desqualificacions de les comissions parlamentàries i, si es fa, el que s'està fent és desqualificar el futur d'aquest Parlament —aquesta, en primer lloc.

I, en segon lloc, el tema de dir: «Exactament, vostès, quines proves tenen? Quina és la prova important?» Mirin, la prova important és que, avui, en aquest país, el tema de què més s'està parlant és aquest. I aquesta pot ser una prova que es vulgui que no és prova, que això no és competència, perquè no

existeixen proves; aquest Parlament, aquesta Diputació Permanent, pot acordar que, perquè no existeix la prova, no es fa això. Per a nosaltres aquesta seria una tàctica —permetin-m'ho— de no intentar afrontar els problemes i les sensibilitats de la població i, fins i tot, per allunyar una vegada més el que és el paper del Parlament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Ara hi pot haver un torn en contra. (*Pausa.*) No hi ha torn en contra i, per consegüent, passem al posicionament dels grups: CDS, agrupació parlamentària, no hi és; Esquerra Republicana... (*Remor de veus.*) El Grup Mixt! El senyor Casanovas, Il·lustre Diputat senyor Casanovas, té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President.

Bé, hi ha poca cosa més a dir: faria meves les paraules del senyor Saura. Aquí, evidentment, la demanda d'aquesta comissió d'investigació, en la qual nosaltres hem participat, com a Grup Mixt, doncs, és, senzillament, per aclarir les coses. Nosaltres creiem que les institucions de Catalunya han de tenir, doncs, una línia ben clara, ben transparent, i aquí hi ha uns motius..., a resultes d'un plet que es va posar a persones determinades, doncs, hi ha uns motius que entelen —podrien entelar— la transparència de les institucions, i nosaltres creiem que la missió d'aquesta comissió d'investigació la qual demanem és, precisament, per a això, treure fora dubtes, i que no hi hagi més enraonies, com hi ha actualment a tots els cercles polítics de la ciutat. Fóra una manera de rentar la cara a les institucions, en el bon sentit de la paraula, que no passa res, que no hi ha res, i, doncs, si realment no hi ha res, doncs, que es vegi, perquè com que es parla de persones que sembla que estaven acusades —i la Fiscalia sembla que vol prosseguir les investigacions—, estaven acusades d'haver rebut uns diners, i aquestes persones tenen uns certs vincles amb institucions del Govern, doncs, ens sembla que la millor manera d'aclarir aquests dubtes és formar la comissió d'investigació parlamentària i que, doncs, vegi el que hi pugui haver —esperem que no hi hagi res, i d'aquesta manera quedarien netes de tot dubte les institucions nostres de la Generalitat.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casanovas.

Pel Grup Popular...

El Sr. PEREA: Sí, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: ...té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Perea.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President.

El meu Grup ja ha manifestat públicament la seva voluntat favorable a la convocatòria d'un ple extraordinari per decidir la creació o no d'una comissió d'investigació per tal d'esclarir si el partit que dona suport al Govern de la Generalitat ha rebut o no fons econòmics procedents de l'entitat Casinos de Catalunya. I, això, perquè entenem que aquesta qüestió, que està debatent àmpliament l'opinió pública catalana, ha de ser traslladada de manera constructiva al si del debat parlamentari, i donar l'oportunitat tant a les persones com a les entitats implicades de donar la seva versió dels fets i intentar aclarir, sempre amb el màxim respecte a l'autoritat judicial, la veritat sobre el que la premsa ha anomenat el «caso casinos». I puc anunciar també la intenció del meu Grup de fugir de tota temptació de sensacionalisme, de mantenir el màxim respecte al principi

constitucional de presumpció d'innocència, i amb la cura pròpia de tenir també en compte, a més, que tot aquest afer s'esdevé d'una denúncia, d'una querella insuficientment documentada i, posteriorment, retirada pel querellant.

És per tot això que, com ja he dit, el Grup Popular es manifesta favorable a la convocatòria d'aquest Ple extraordinari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Perea.

Pel Grup Socialista té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President.

Bé, en primer lloc, per recordar que l'ordre del dia que avui debatem aquí, en la Diputació Permanent, és l'acord o la conveniència o no de la convocatòria d'un ple extraordinari per debatre un punt en l'ordre del dia, que és la sol·licitud que formulen els grups que fins ara han intervingut; per tant, el que correspon avui a la Diputació Permanent és el debat sobre la conveniència o no-conveniència de la convocatòria d'un ple extraordinari.

El Grup Socialista, senyor President, no va signar la convocatòria que, amb data 11 de gener, formulaven tres grups d'aquesta Cambra sobre la convocatòria d'una sessió de la Diputació Permanent, perquè, inicialment, diré que ja es proposava —entenem que d'una manera errònia— que la Diputació Permanent havia de debatre la constitució o no d'una comissió d'investigació; òbviament, després, la Mesa i la Junta de Portaveus han corregit aquest error, i li han donat el procediment correcte, que és que, la Diputació Permanent, el que ha de debatre és la conveniència o no de fer una convocatòria extraordinària del Ple. No ho vam signar, no per aquest aspecte estrictament procedimental, sinó perquè consideràvem que el calendari que se'ns proposava conduïa —com així és, en efecte— que aquesta convocatòria de ple extraordinari es pogués cursar cap al dia... o bé 30 o bé 31 de gener. Per tant, entràvem en un procediment de debat sobre si es convocava un ple extraordinari el 30 o el 31 de gener, quan els mateixos grups, tan sols dos grups de la Cambra, sol·licitant, l'endemà, el dia 1 de febrer, en procediment ordinari, la convocatòria del Ple per a aquest punt específic, automàticament es concedeix.

Per tant, semblava molt més correcte, molt més procedimental i molt més àgil fer el procediment ordinari, és a dir, presentar els mateixos grups que volguessin, els grups que volguessin la sol·licitud d'un punt de l'ordre del dia en el proper Ple i que la seva concessió era automàtica, perquè així ho estableix el Reglament. Per tant, aquests eren els motius de caràcter procedimental perquè nosaltres el dia 11 de gener ja no signéssim aquesta convocatòria.

D'altra banda, la matèria que avui s'introdueix i que correspondrà en el moment que se celebri el Ple, sigui extraordinari o sigui ordinari..., sí que vull avançar les posicions del Grup Socialista. Per nosaltres, i vull dir-ho amb tota claredat, els aspectes d'estudi i d'investigació en matèria de la política del joc de la Generalitat han estat en moltíssimes ocasions, i per part del Grup Socialista —probablement o amb tota seguretat el Grup que en més ocasions l'ha portat al Parlament—, molt debatudes. I el que creiem que s'ha de fer en matèria del joc és actuar, actuar per part del Consell Executiu en els aspectes que nosaltres en diverses ocasions hem posat de manifest i de manera emfàtica: actuar sobre la rescissió del contracte de Luditec, actuar sobre totes les irregularitats que nosaltres creiem que van

sorgir de l'estudi i de la investigació que es va fer el novembre del 87 per una comissió d'aquesta Cambra.

I després, efectivament, hi ha un altre aspecte que han posat de manifest mitjans de comunicació i que els diputats que han intervingut fins ara han posat en relleu, que considerem que avui està en fase de procediment judicial i que, per tant, ara per ara, correspon a l'Administració de Justícia dur-ho endavant. Per tant, són dos aspectes, els d'aquesta problemàtica, que en un d'ells creiem que el que s'ha de fer és actuar ja i que l'altre avui està en fase d'administració judicial i que ja veurem quin és el paper que el Parlament, o el Grup Socialista, en tot cas, posarà en relleu quan aquesta fase de procediment judicial vagi avançant.

Per totes aquestes raons, nosaltres ens oposarem avui a la convocatòria extraordinària d'un ple. Creiem que en qualsevol ple de la Cambra, encara que fos el primer ple de la Cambra en període de sessions ordinari, podria ser igualment àgil i urgent de contemplar aquest tema.

No obstant això, senyor President, vull acabar —perquè unes paraules del portaveu d'Iniciativa per Catalunya ho posaven en relleu— fent èmfasi en quina era la primera conclusió que el Grup Socialista va presentar després de la investigació feta l'any 87 en matèria de joc, que —repeteix— creiem que el que s'ha de fer avui ja és actuar, i que posa en relleu, de tota manera, les característiques que han de tenir els estudis i les investigacions que fa la Cambra. El Grup Socialista deia, el 87, en la primera conclusió, que va ser rebutjada per la majoria d'aquest Ple, que la Comissió del Joc, en el funcionament de la qual cap de les condicions mínimes han estat garantides pel Grup de la majoria, no ha pogut assolir per raons dites anteriorment els principals objectius que van justificar la seva creació. I aquestes raons eren que les comissions d'investigació creades en un Parlament on té la majoria absoluta el Grup que dona suport al Govern i tenen per objecte investigar actuacions de la mateixa administració, no són instruments adequats per assolir els seus objectius si no garanteixen la pràctica de totes les diligències que els diferents grups parlamentaris sol·licitin en condicions adequades de temps i de mitjans, amb publicitat de les seves actuacions, així com un mecanisme de presa de decisions que impedeixi la simple imposició de la voluntat del Grup majoritari.

Per tant, creiem, el Grup Socialista, que quan es plantegin temes de debat, d'estudi en el si d'aquesta Cambra cal dotar-los dels mecanismes imprescindibles perquè aquests estudis puguin reeixir en els objectius per als quals es creen.

Per tots aquests motius, senyor President, nosaltres votarem en contra de la convocatòria extraordinària d'un ple en aquest període, fora de període de sessions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas.

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors membres de la Diputació Permanent, tot tema parlamentari presenta sempre dos aspectes: la forma i el fons. Habitualment el fons és el que és important, el contingut de les propostes, però no deixa de ser menys important la forma, i avui em permetria dir —i el senyor Clotas crec que també ha anat en aquest sentit la seva intervenció— que el més important és precisament la forma, perquè aquí no estem debatent

continguts, sinó que estem debatent si, des d'avui fins a finals del mes de gener que som, cal o no, hi ha urgència o no de convocar un ple extraordinari perquè debati una qüestió concreta que després hi entraré. Per tant, formalment, fonamentalment avui hem de tractar un tema formal: és urgent o no és urgent convocar un ple extraordinari per debatre una qüestió concreta?

Aleshores, és evident —no escapa a ningú—, també n'ha parlat algun dels oradors que m'ha precedit en la paraula, que en període ordinari, d'aquí a una setmana, es pot presentar qualsevol iniciativa parlamentària, de tot tipus, concretament comissions d'investigació —saben vostès que, d'acord amb l'article 48 del Reglament de la nostra Cambra, dos grups parlamentaris ho poden sol·licitar; s'ha sol·licitat en diverses ocasions. És que no cal esperar això? Si vostès repassen els butlletins del Parlament veuran que precisament el Grup Socialista ja fa setmanes que té presentada una interpellació sobre temes del joc; fa molt pocs dies, el Grup d'Iniciativa per Catalunya ha presentat una altra interpellació sobre el capteniment del Govern sobre la política del joc, no ja de casinos, sinó en general; hi ha altres propostes, una que recordo ara de l'Agrupació del CDS...

Bé, en definitiva, el contingut, el fons no queda subordinat al que avui acordem. Avui només hem de parlar si el tema és tan urgent que no pot esperar el tràmit normal, un cop acabat aquest període de vacances reglamentàries.

A mi em sembla, en principi, que difícilment trobaríem un tema que no es pot posposar una setmana, però després ho veurem. Perquè, és clar, la segona fase o el segon aspecte de temes formals és el tema. Aquí se'ns havia d'explicar quin és el tema, què és el que es pretén, perquè, encara que insisteixo que fonamentalment és una qüestió formal, saber el contingut és el que ens permet no ja entrar en el tema dels dies, si deu dies, si quinze dies, si set dies és suficient o no per exigir un ple extraordinari, sinó si el contingut mereix, necessita aquesta urgència.

I aleshores jo sí que, senyor President, senyores i senyors membres de la Diputació Permanent, jo haig de tornar a repetir la crítica que vaig fer en la Junta de Portaveus: que, amb la màxima voluntat, no s'entenia què és el que aquests tres grups parlamentaris volien debatre, perquè el tema és d'una inconcreció total, perquè parlava de la constitució d'una comissió d'investigació sobre la «temàtica dels casinos de Catalunya»; la temàtica dels casinos de Catalunya, com la temàtica de qualsevol altre tema, pot ser d'una amplitud immensa. Jo, per exemple, recordo que, en legislatures anteriors, el Grup que sembla que és el promotor principal d'aquesta proposta sobre temàtica de casinos havia plantejat la qüestió econòmica d'un *holding*, que sí que hi havia un monopoli o un oligopoli; en un altre moment es va plantejar, també per aquest Grup, la qüestió —temàtica de casinos—, quina era la seva política laboral, tot uns conflictes que existien amb el personal; en un altre moment, vinculat amb aquest segon punt, es va plantejar el tema de si era tolerable o si l'Administració de la Generalitat acceptava o tolerava l'incompliment de sentències de Magistratura, que determinades empreses, determinats casinos no acataven l'aplicació de la legislació, especialment per part de l'administració del treball, etcètera. Podríem parlar de moltes coses.

Per tant, jo crec que, amb la màxima prudència i cura, que és el que ens ha de caracteritzar a tots nosaltres, el nostre Grup no s'ha volgut definir fins a aquest moment sobre aquest contin-

gut, perquè —hi insisteixo—, en funció del que vostès, senyors membres d'aquests tres grups que han fet la petició, podríem valorar si el contingut mereixia o no aquesta urgència de no poder esperar ni tan sols el primer de febrer.

I aleshores sí que, al marge de tota retòrica, jo haig de manifestar, senyor President, senyores i senyors diputats, la meua sorpresa, encara més gran, que no pas fins ara, perquè aquí, quan s'ha intervingut, el senyor Perea i el senyor Casanovas han fet unes consideracions molt genèriques, però el presentador formal —perquè això han estat posicionaments—, el presentador formal ha estat el senyor Joan Saura, portaveu del Grup d'Iniciativa per Catalunya, i realment haig de dir-li, senyor Diputat, que vostè m'ha desconcertat totalment, perquè si el tema era inconcret en la petició oficial, encara és molt més inconcret el que vostè ens ha explicat. Perquè, fixin-se que vostè ha parlat del Parlament espanyol. Què té a veure el Parlament espanyol amb el que estem possiblement debatent avui i que haurem d'investigar o no algun dia? Quina relació hi ha amb el Parlament espanyol en el tema, en la temàtica dels casinos de Catalunya?

Vostè ens ha parlat, senyor Saura, que un motiu important d'això és el fet que la comissió d'investigació que sobre el joc es va crear no va arribar —segons vostè, i és legítim manifestar-ho— a les conclusions o no va aclarir els temes en els quals vostè tenia dubtes. Ara, jo voldria recordar, senyor Saura, que aquesta Comissió del joc es va crear molt curosament —com totes les comissions que es creen— en un àmbit concret i era investigar les loteries, les rifes gestionades per l'EAJA. Per tant, quina relació té amb els casinos? Els casinos allà no es podien investigar, no tenia res a veure.

Vostè parla d'actuacions de fiscal, i el senyor Casanovas també s'hi ha referit. Bé, i ara entrem en el tema, perquè finalment, cosa que fins ara, almenys a través de les referències periodístiques, vostès no n'havien parlat mai, ara vostès parlen, entre altres coses, d'existència de querelles, de calúmnies, que si s'ha d'investigar, que si la comissió no pot ser eficaç... És cura en salut, senyor Saura, dient: «No tenim proves, però això no és motiu...».

Bé, aleshores, sobre aquest tema concret, que —hi insisteixo—, això, ho aprofundirem en el moment que es pugui discutir, si el tema és aquest o és un altre tema, però crec que en aquests moments, per fonamentar la nostra posició, alguna pinzellada, sí que el nostre Grup, lògicament, evidentment, èticament, ha de dir sobre aquesta qüestió, perquè —com s'ha apuntat molt suaument— aquest no és un tema que afecta l'honorabilitat de persones genèriques i s'ha acordat de tornar-los l'honorabilitat..., és que s'ha perdut...

Aleshores, crec que hem de parlar d'aquesta qüestió —insisteixo—, encara que sigui molt superficialment, des de la nostra perspectiva, perquè, encara que jo sóc portaveu del Grup de Convergència i Unió, realment aquí un dels dos partits de la coalició, de la qual jo sóc membre, ha estat atacat. I voldria moure'm amb la serenitat d'un parlamentari, perquè com a persona podria actuar d'alguna altra manera, perquè alguna d'aquestes persones «implicades» en el sentit pejoratiu de la paraula disposen de la meua confiança i de la meua amistat de molts anys.

Aleshores, es diu: «Oh, és que nosaltres no...», «és que nosaltres preguntem», «nosaltres volem saber», «transparència»...

El senyor Perea diu: «Nosaltres fugim de tot sensacionalisme»... I, és clar, aleshores, què és el que hi ha aquí —i ara entrem en el fons—, què és el que hi ha aquí? El dia 11 un determinat diari publica un reportatge dient que en una empresa mercantil, que hi ha uns conflictes, que hi ha una presentació mútua de querelles entre uns accionistes, i diu que un d'aquests, concretament el primer querellant, diu que hi ha hagut una desviació de diners i que una part d'aquesta desviació de diners ha anat a Convergència Democràtica de Catalunya. Bé, insisteixo que jo vull ser al màxim d'objectiu.

A continuació, què passa? Continuen sortint comentaris, informacions periodístiques a diversos mitjans —evidentment, com tots vostès, jo tinc un dossier al màxim de complet que he pogut sobre aquesta qüestió—; aleshores, això que es diu, resulta que n'hi ha uns altres que diuen que no és veritat, que aquesta querella no diu res del que diu, o el primer comentari que diu, surt una persona que diu, que és l'advocat del querellant, i diu: «No, no, el querellant no diu res d'això; al revés, no hi té res a dir». Després surten altres informacions de dir: «No, no, aquí no hi ha res; la querella s'ha retirat. No passa res».

Per tant, això és el que hi ha, no hi ha altra cosa, i per això, lògicament, el senyor Saura diu: «No tenim proves de res». Aleshores, per què pregunten? Perquè va bé —deixi'm acabar de referir-me a això—: els uns i els altres s'han referit a l'actuació dels jutjats, del fiscal, i és ben cert, perquè aquí no es tracta —i el senyor Clotas s'ha referit al tema— d'una situació de tractament judicial; aquí no és una tàctica dilatòria de dir: «No, escolti, està *sub iudice*, que és un esquema clar; si està *sub iudice*, no podem opinar.» No, no, aquí, realment, fruit —volgut o no volgut, esperat o no esperat— dels conflictes interns d'aquesta empresa, un jutjat, el número 6, ha obert unes diligències preliminars, hi ha uns fiscals que investiguen..., i, per cert, jo voldria dir en aquesta línia al màxim d'objectiva, i que aquí no hi ha res de res, i que la justícia, en principi, també ho veu així. Aquí tinc el telegrama que un d'aquests senyors que, segons diversos comentaris periodístics, té una afectació en aquest tema, que va rebre fa sis dies del Jutjat número 6 que diu que se suspèn la declaració perquè, fins avui, no hi ha absolutament res.

Aleshores, a conseqüència, segons sembla —intento ser objectiu— de la petició del Jutjat o del fiscal a aquest senyor querellant perquè porti documentació —aquestes proves que el senyor Saura comença reconeixent que no té—, aquest senyor retira la querella. Insisteixo que és el que es diu, i es diuen moltes més coses, perquè, senyores i senyors diputats, hem arribat a l'extrem, en aquest dossier que hi ha un mitjà periodístic que, fins i tot, explica la vida conjugal d'aquest senyor querellant.

Vostès creuen... —i en això, ja més que als senyors diputats, podria adreçar-me als mitjans informatius. És un tema en què crec que no haig d'entrar, però jo diria que a més d'un senyor o senyora representant dels mitjans informatius no els faria mal llegir i reflexionar un editorial del *Diari de Barcelona*, de fa dos diumenges, el títol del qual era «Construir o destruir», sobre la responsabilitat ètica dels periodistes. Però, hi insisteixo, no hi vull entrar perquè prou feina tenim els polítics amb la nostra ètica.

I amb això acabaria, senyor President, senyores i senyors diputats, perquè aquí hi ha una cosa clara, malgrat que es diu, per part dels grups proposants, que «no volem sensacionalisme»,

que «fugim de tot» —«no tenim proves, només volem aclarir les coses». És que, en determinades circumstàncies, sense cap fonament, preguntar coses, realment, és col·laborar a la injúria, és col·laborar a la calúmnia. El senyor Saura em diu que no, jo només..., i vull —perdó, senyor Saura, retiro això—, vull tornar a recuperar el to de serenitat, i, per tant, jo els voldria dir que jo no sé si han llegit vostès un llibre que va publicar el senyor Terenci Moix fa uns anys, que es deia *Preguntar no és ofendre*, i això m'ha semblat que era la filosofia, de dir: «No, nosaltres només preguntem», però si vostès han llegit aquesta obra d'aquest senyor i només han gaudit de la portada, hi veuran que sí, que allà hi ha una pregunta i que és una pregunta que ofèn.

Per tant, aquesta és la nostra posició: no hi ha urgència i menys hi ha urgència per un tema que —hi insisteixo— no sols està *sub iudice*, i que està en marxa un procés judicial. I, aleshores —i en això coincidiria, em sembla, amb l'expressió que ha utilitzat el senyor Clotas—, si un cop el poder judicial hagi esbrinat tot el que hagi volgut esbrinar sobre els temes que vulgui, el Parlament de Catalunya constatarà —que jo desitjaria que no, perquè podria ser, fins i tot, un enfrontament amb el poder judicial— que l'actuació del jutge, dels fiscals, de tot el poder judicial no ha estat suficient, aleshores, nosaltres seríem els primers a dir: «Doncs, demanem, creem una comissió d'investigació que esbrini allò que no ha esbrinat la justícia».

Bé, i per acabar, ja que en la intervenció del senyor Saura hi ha hagut un terreny que em sembla positiu, quan ha parlat que un dels temes possibles de la investigació, del temari dels casinos, era també el tema de la concessió del funcionament d'aquests casinos, en aquest terreny crec que ens podríem trobar, i ens hi podríem trobar perfectament, perquè a mi em consta que el Govern de la Generalitat ha començat un estudi sobre la situació dels casinos i de la seva evolució... Perquè no s'escapà, senyores i senyors diputats, a la seva consideració que d'aquí a uns mesos s'hauran de prendre uns determinis concrets sobre alguns d'aquests casinos.

Per tant, jo, tot i sumant-me, evidentment, per aquests motius que he dit i altres que podria afegir, en aquesta negativa al fet que no veiem racionalment una urgència per convocar, abans del dia 31, un ple extraordinari per debatre aquest tema en profunditat, jo voldria, més que oferir, proposar a la resta de grups parlamentaris que de forma global, consensuada, serenament, sense ni la més petita col·laboració en aquestes informacions que nosaltres entenem infamants, demanéssim al Govern de la Generalitat que presentés, en un breu termini, un informe sobre la situació legal dels casinos de Catalunya, i també la seva evolució al llarg dels anys de llur respectiva concessió. I, aleshores, tal com formalment demanaven vostès sobre la temàtica dels casinos a Catalunya, podríem debatre aquest tema, perquè d'això es tracta, no que arribi un informe, sinó que, formalment i des d'ara, instrumentaríem el sistema en la forma reglamentària que correspongués, nosaltres —em sembla que en relació amb l'article 125 del Reglament—, oferim i estem disposats a encapçalar una petició al Govern de la Generalitat —hi insisteixo— que presenti aquest informe sobre la situació legal dels casinos de Catalunya, i també de la seva evolució al llarg d'aquests anys, de la seva respectiva concessió; això podrà entrar a parlar de tota la temàtica dels casinos en aquest terreny, i aleshores, en el Ple, en el plenari del nostre Parlament, davant del poble de Catalunya, tots els grups parlamentaris puguin de-

batre en profunditat aquesta temàtica que he explicat dels casinos de Catalunya, i, aleshores, seguint la mecànica usual, fer propostes de resolució i, així, tots i cadascun dels senyors diputats i diputades i els grups puguin intervenir.

Ara, concretament al que formalment ens ocupa avui, el Grup de Convergència i Unió creu o no creu que és necessari, que és urgent que abans del dia 31 de gener es procedeixi a convocar i a realitzar la reunió d'una sessió extraordinària del Ple del Parlament per debatre un tema totalment inconcret i que —hi insisteixo, en l'exposició dels senyors ponents, encara el nostre Grup la creu més inconseqüent o més inconcreta o més vaga—, la nostra resposta crec que comprendran que, òbviament, és que no.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats membres de la Diputació Permanent.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

El senyor Saura, sembla que s'ha sentit contradit, i la Presidència també ho opina: li dona cinc minuts.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. O sigui, m'he sentit contradit en diverses de les parts de la intervenció del senyor Escudé. La primera, que ja ha retirat, que ha estat —jo diria— el *súmmum* de tota una línia d'actuació que ha vingut a dir que els mitjans de comunicació són els culpables i qui pregunta, col·labora; qui pregunta, col·labora. Jo crec que aquesta no és la línia, ell ho ha retirat.

Jo he demanat la paraula aleshores i, per tant, li agraeixo que ho hagi retirat, però, concepcions que expressin que preguntar coses és col·laborar a difamar, hi estic totalment en contra i crec que estan en contra del que és la base del sistema democràtic, i vull que quedi ben clar.

Segona. Miri, la comissió d'investigació podia estar creada ara fa ben bé dotze o tretze dies, perquè el document va entrar el dia 11, i es va fer una junta de portaveus en un determinat moment; vam decidir quan fèiem aquesta Diputació Permanent i alguns grups parlamentaris van manifestar que tenien problemes de fer-ho abans, i nosaltres no vam dir res, vam dir que avui... Per tant, el que els vull dir és que determinar en quin moment es feia la comissió d'investigació, més enllà de les formes, hauria pogut ser abans. En tot cas, depèn del problema de la urgència, que el senyor Escudé deia; que a mi m'estranya que, fins i tot, s'ha dit que, depèn de com, alguns grups polítics arribarien a demanar la dimissió del President Pujol; altres grups polítics que el del propi President Pujol ha dit —i no ha estat desmentit— que aquest era un tema que urgentment —i ho tinc aquí en el dossier de premsa—, que urgentment s'havia d'aclarir que no hi havia cap obstacle a la investigació, però, en tot cas —i amb això vull acabar—, el tema que em preocupa és el següent: la concepció. El senyor Escudé diu que ell no sap què és el que es vol, que no tenim proves; possiblement si un té totes les proves no cal investigar res. Ara, darrere de l'actuació política d'un Parlament, es poden agafar dues vies. Una via és dir: «Tot allò sobre que no hi ha proves i que no es pot definir clarament, no és motiu parlamentari», i una altra —que és la nostra concepció—, de dir: «A veure, avui tot això i...», jo he dit, «relacionat amb una situació política d'Espanya», que cal..., que sí que hi té a veure —evidentment que, agafant el Reglament, no hi té a veure—, però avui el que està passant, en relació amb altres temes d'Espanya, repercuteix en el ciutadà català i qüestiona, a Catalunya i a Espanya, la concepció del sistema

democràtic. I voler dir que no hi té res a veure i que no és reglamentari és una opció, n'és una, d'opció; possiblement l'opció que la majoria del Govern ha fet en aquest Parlament durant deu anys; però no és la nostra, no és la nostra.

Nosaltres pensem que, quan demanem comissió d'investigació, és perquè no existeixen proves, sinó que existeix una determinada situació que, a parer de tres grups parlamentaris, requereix, des de la serenitat —ningú ha estat no serè—, des de la serenitat veure si això respon a alguna cosa o no i tancar-ho immediatament. Això és el que hem fet, no hem fet res més que això. I, evidentment, dir que, mentre que existeixin actuacions judicials, no es fa res políticament, això és de les coses que fa molt temps que sabem que no és exactament així. Per què? Miri, perquè hi ha moltes coses que no són delictes judicials, que són condemnables políticament, i nosaltres estem en contra de qui diu: «Allò que no és delictes no és condemnable políticament». Diem que hi ha moltes qüestions condemnables políticament que no ho seran mai judicialment. I avui el problema, una de les respostes que han de donar les institucions democràtiques és, per tornar la confiança a la gent, és, allò que no és condemnable judicialment, sí que ho pot condemnar políticament i ho pot instrumentar, i mantenir-se que, perquè hi ha una investigació judicial o perquè no hi ha delictes, políticament no s'actua, mantenir-se aquí és mantenir-se a no retrobar la confiança dels ciutadans, però és pitjor. Pot significar —no dic que sigui la voluntat de qui així ho manifesta—, pot significar un espai, un buit on és possible que passin determinades qüestions que, d'alguna manera, ens afecten a tothom.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura.

Per contrareplicar, té la paraula l'Illustre senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor President. És que jo entenc que no puc contrareplicar; en tot cas, el que puc és, el que realment crec que en l'inconscient o subconscient de vostè també ha detectat com jo, que, fonamentalment, la intervenció del senyor Saura no ha estat una intervenció per contradiccions sinó una rèplica, és un nou torn de posicionament del seu Grup.

Jo, que avui i sempre he procurat, al llarg de deu anys de vida parlamentària, complir el Reglament al peu de la lletra, no utilitzaré l'oportunitat que vostè generosament em brinda per posar-me en peu d'igualtat de contrareplicar els arguments amb què ha replicat el senyor Saura.

El que sí que voldria dir és el tema de les contradiccions, i en el tema de les contradiccions, jo n'hi veig dues de fonamentals, però no contradiccions d'ell amb mi o de jo amb ell, sinó d'ell amb mi, perquè, concretament, dues... Diu el senyor Saura, ara: «És que el senyor Escudé ens diu que la premsa és culpable i nosaltres hi col·laborem». Jo no he dit això; jo, el que he dit —i per això, quan he parlat de partits polítics, he dit que cadascú té els seus problemes, i llavors jo he parlat que nosaltres tenim prou feina—, jo ho deia, senyor Saura, pensant precisament en vostès, perquè quan la primera informació o el primer reportatge o el primer comentari periodístic, que és molt legítim —nosaltres, el posicionament, ja se sap públicament quin és, el

que es va dir amb tota rotunditat i amb tota tranquil·litat, però bé, estem dintre d'un estat de dret i hi ha legitimitat d'opinions—, jo, del que em queixo, no és que un diari posi un comentari que a mi em sembla infonamentat, dient-ho suaument, sinó que vostès, el Grup d'Iniciativa per Catalunya, no havia passat una hora que aquest diari va sortir al carrer que vostès es van dedicar, a corre-cuita, a recollir signatures dels altres grups parlamentaris per provocar una comissió permanent, i aquesta és l'acusació que jo els feia, i per això parlava que preguntar no és ofendre, però a vegades sí que ho és. I en aquest cas permeti'm que li digui que ho era.

I, l'altre tema, diu: «És que vostè diu: "Oh, com que no teniu proves no podeu fer res"». No, qui ha dit que no tenien proves era vostè. Jo el que he dit és que vostè mateix diu que no té proves. Per tant, això és un sentit de dir: «Escolti, això encara accentua la lleugeresa de la seva posició». Perquè si vostè digués: «Oh, és que tenim uns indicis racionals, tenim unes proves...», i no, no, vostè comença dient: «No, no, és que, de proves, jo no en tinc cap»; per tant, vostè no em repliqui perquè, si no hi ha proves de res, si no existeix res —que és la nostra posició—, com es poden aportar proves de l'antiprova? Vostè sap que, jurídicament, qui té la càrrega de la prova és qui afirma, no qui nega.

I això són les contradiccions que he observat, i voldria que quedés clar, no sols davant la premsa, sinó, el que és més important, davant els companys de la Diputació Permanent.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. (*L'I. Sr. Clotas demana per parlar.*) També ha estat contradit, vostè?

El Sr. CLOTAS: No, senyor President. És per a una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT: Una qüestió d'ordre, doncs.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. No seré jo, naturalment, qui critiqui la flexibilitat del senyor President en l'ordenació dels debats, cosa que elogio i de la qual prenc bona nota, però com que... (*rialles*), com que de les intervencions...

El Sr. PRESIDENT: No, no serveix de precedent, eh?

El Sr. CLOTAS: ...com que, de les intervencions que hi ha hagut, el Grup Socialista es tem que això pugui exhaurir la resta del debat, sí que —i nosaltres probablement ens hi manifestaríem en contra—, sí que agrairia al senyor President que recordés el que es procedirà a votar avui.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el que es sotmetrà a votació és si es convoca el Ple amb caràcter extraordinari o no. Això és el que se sotmet ara a votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin a favor de la convocatòria d'aquest Ple, aixequin la mà.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Per consegüent, la convocatòria del Ple ha estat denegada per 3 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*És a la una del migdia i quatre minuts.*)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir de l'1 de gener de 1990 són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	6.500 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	5.200 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	10.700 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

